

hvad jeg ikke har Grund til at tvivle paa, fremdeles vil være Stemning for at se at arbejde hen til en Tiltræden af denne Konvention. Hvorvidt der nu turde være Ud- sigt til at opnaa Enighed med det andet Ting, maa jo staa hen, og det Spørgsmaal rejser sig da, om det vil være rettest at lade Sagen hvile indtil videre, eller om man skulde arbejde hen til at opnaa Enighed om en Lov, som i øvrigt gjorde det muligt at tiltræde Bernerkonventionen, men indeholdt en Bestemmelse om, at en saadan Tiltræden vil være afhængig af en yderligere Beslutning af Rigsdagen. Det er dette Alternativ, der muligvis kan være Anledning til at tænke nærmere over, og som jeg derfor skal henstille til det høje Ting.

Goos: Det var i næstforrige Samling, at det høje Ting sidste Gang indtog Standpunkt til et Forslag til en Lov af dette Indhold. Det har siden den Tid været i to Samlinger i Folketinget, og Forslaget foreligger altsaa nu for os i den Skikkelse, Folketinget har givet det. Afvigelserne fra Lands- tingets Vedtagelse har den højtærede Mini- ster stildret for os. De falde i to Afsnit. Først er der en Række Afvigelser, hvis Rea- litet jeg ikke i Djeblikket skal indlade mig paa at drøfte; jeg kan ikke erkende, at de alle ere Forbedringer; men de ere i alt Fald af den Bestaaffenhed, at man vel sagtens nok kunde enes om dem mellem Tingene, hvis der ikke var andet i Vejen. Men der er dernæst en anden Række Afvigelser, som bestaa deri, at man har udtaget visse Bestanddele af Lovforslaget. Det gælder saaledes om den Beskyttelse mod Overjættelser, som be- tinger en Tiltræden til Bernerkonventionen. Ja, man har endog udtaget Bestemmelser, som findes i den nugældende Lovgivning, og paa Grundlag af hvilke der kan blive Gen- sidsighed mellem Danmark og andre Stater i Henseende til denne Beskyttelse. Det er en Fravigelse fra det Standpunkt, Landstinget har indtaget, som jeg under ingen Om- stændigheder tror, at Landstinget burde slutte sig til; thi ved denne Udstemning vil efter min Opfattelse denne Lov blive betaget alt sit Værd eller i alt Fald det væsentligste af sit Værd. Det kan jo nok have sine gode Sider at faa en kodificeret Samling af, hvad der nu findes spredt i forskellige Love, og det kunde ogsaa have sin gode Side at faa adskillige Anomalier, som den nuværende Lovgivning paa dette Omraade indeholder, fjærne, men alt dette er meget ubetydeligt i Forhold til det, som er Hovedhensynet, nemlig at tilvejebringe Muligheden for, at

Danmark kan indtræde i et internationalt Retsfællesskab og derved ophæve den Ude- luffelse fra den øvrige civiliserede Verdens Forhold til disse Rettigheder, som vi ikke efter min Overbevisning i Længden kunne staa os ved, en Udeluffelse, som baade ubelle og materielle Hensyn i høj Grad tilraade at forlade. Jeg vil altsaa under ingen Om- stændigheder for mit Vedkommende kunne anbefale Landstinget at blive staaende ved et Forslag, der udelod dette Hovedpunkt. Opgaven for Landstingets Vedkommende maatte derfor efter min Formening navnlig være paa dette Sted at indsætte en saadan Bestemmelse. Men i Sagens Interesse og for deres Vedkommende, som meget levende ønske denne Lov fremmet, tror jeg, at det snarest vilde være til Skade, om man for- haste sig dermed; thi det er jo den nøgne Virkelighed, at der ingen Sandsynlighed er for, at Folketinget skulde ville indtage et andet Standpunkt end det, det for saa Dage siden har indtaget. Jeg finder derfor, at der ikke kan være andet at gøre ved dette Lovforslag end at tage de Afvigelser, der nu findes i Forslaget fra Landstingets tidligere vedtagne Affattelse, under fornødig og rolig Overvejelse og samtidig overveje det Spørgs- maal, som den højtærede Minister fremkom med, og som der ogsaa er noget, der kan tale for, ihvorvel det har mange betænelige Sider, om man skulde prøve paa at komme til Enighed med Folketinget paa den Maade, at man indsatte en Bestemmelse sigtende til at tiltræde Bernerkonventionen, men lod den være afhængig af en fornøjet Tilslutning fra Rigsdagen. Jeg mener altsaa, at Land- tinget ikke kan gøre noget videre til Sagens Fremme end at tage Sagen under fornøjet Overvejelse. Det nytter ikke at forcere Sagen frem; dens Løsning vil næppe kunne ventes i denne Samling, maaske heller ikke i den kommende, men den kommer en Gang efter min fulde Overbevisning, nemlig naar de Interesser, der ere repræsenterede i den Tanke, hvorpaa Forslaget fra Regeringen hvilede, blive saa stærke, at de tvinge den almindelige Opinion til at gaa med til et saadant Forslag baade her og i det andet Ting.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.